

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

حسین لاجوردی- پاریس
فرستنده: فرح نوتاش
۳۱ جولای ۲۰۲۲

مردم در ایران افسرده، بی تفاوت و ناامید نیستند

در گذر چهار دهه گذشته و متأسفانه به دلیل حاکمیت سیاه جمهوری اسلامی بسیاری که بیشتر در خارج و گروه هائی هم در داخل به طور مرتب اصرار دارند و تأکید و تکرار می کنند که مردم در ایران افسرده، ناامید و دلسرد شده اند. بسیار طبیعی است که مردم در هر کجای دنیا می توانند بنا به توان فردی و ظرفیت هایشان و به دلایل متعدد و متفاوت دچار دلسردی، یأس و ناامیدی گردند. یکی به دلیل نرسیدن به ایده آل هایش، دیگری به دلیل بیماری ها و مسائل پیشبینی نشده و آن دیگری به دلیل تبعیض و نابرابری های موجود و بسیاری موارد دیگر دچار چنین ناامیدی هائی شده باشند. افرادی که گروه های کوچک و بزرگ و در نهایت تشکیل یک جامعه را می دهند به مانند امروز ما با حاکمیت سیاه جمهوری اسلامی به دلیل ویرانگری هایش، سرکوب هایش، اقتصاد فروپاشیده و فقر و گرسنگی و بیکاری جوانانش که بر اساس آخرین آمارهای سازمان بین المللی کار، آمار بیکاری جوانان ایران (۲۴-۱۵ سال) دو برابر میانگین آمار کشورهای جهان بوده است، اعدام هایش، زندان های رسمی و غیر رسمی اش، آموزش ایدئولوژیکش، ویران کردن محیط زیستش و بحران آب و ... می توانند دچار دلسردی و ناامیدی شده باشند؛ ولی باید به دو نکته اساسی پرداخت و اشاره کرد :

- ۱- کسانی که دارای چنین عقیده ای هستند بیشتر در داخل کشور نبوده و شاهد مستقیم تلاش ها و پیگیری های مداوم مردم در گذر این ۴۴ سال گذشته نبوده اند و تنها زمانی که می خواهند در میان جمعی اظهار نظر سیاسی نیز کرده باشند می گویند «خلاق هر چه لایق» و یا نقل قولی از منتسکیو فیلسوف فرانسوی دارند که گفته است «مردم لایق همان حکومتی هستند که دارند» و در نهایت این که ما در غرب زندگی می کنیم و به ما ارتباطی ندارد و به درک که آنها چه می کنند و انتخاب کرده اند که در زیر سلطه چنین حکومتی زندگی کنند.
- ۲- ولی بحث مهمتری در این زمینه وجود دارد که فرض کنیم بنا بر قول گروه نخست، مردم دچار افسردگی، دلسردی و ناامیدی شده باشند - که من چنین چیزی را احساس نمی کنم ندیده ام و باور ندارم - ولی سؤال می کنم در صورت تحقق وجود افسردگی، دلسردی و ناامیدی چه کسانی در این زمینه تقصیر کار ترند؟ آیا جز اینست که توده مردم در تمامی کشورهای جهان به مانند فیلسوفان و دانشمندان به دنبال نجات جامعه، آزادی و برابری، رفع تبعیض و در نهایت ساختن یک جامعه ایده آل و دموکراتیک نبوده و نیستند؟ در تمامی جوامع جهان حتی در کشور هائی که امروزه پیشرفته و به طور نسبی دموکراتیک هستند نیز توده مردم

طبیعتاً بیشتر به فکر مسایل روزمره گی خود و خانواده هایشان هستند و همین دل نگرانی ها برایشان هست که بتوانند راهی برایش بیابند و اگر موفق نشوند می تواند به یأس و ناامیدی و دلسردی بینجامد. اگر چنین است ما، یعنی آنهایی که مدعی و صاحب ادعا هستیم و خود را روشنفکر، سیاسی و رهبر و ناجی می شناسیم به خودمان نگاه کنیم که این دلسردی و ناامیدی و یأس حاکم بر جامعه از کجا سرچشمه گرفته و چگونه درمان می شود؟

کافی است کارنامه های خودمان را ورق بزنیم که در این چهار دهه گذشته چه کرده ایم و از خودمان سؤال کنیم که اگر مدعی هستیم که کارهای مثبت و با ارزشی انجام داده ایم چرا هر روز بیشتر از روز پیش اعتماد مردم را از دست داده ایم، خودمان را نبخشیم، چه آنهایی که تنها به پیام دادن اکتفاء کرده اند و چه آنها که تصور بر این دارند و خیال می کنند که اگر حزب، سازمان و شورای دیگری درست کنند همه مسائل را حل کرده و راه را برای یک جامعه دموکراتیک و آزاد و برابر مهیا کرده اند و دیگر مشکلی وجود نخواهد داشت.

چنین نیست، مردم در ایران همانگونه که هر روز بیشتر نمایان می شود هر روز بیشتر از روز پیش در مقابل این حکومت تا دندان مسلح و سرکوبگر و برخوردار از حمایت گسترده خارجی ایستادگی کرده و می کنند.

مردم افسرده و ناامید و بی تفاوت نیستند، اگر هم درصدی چنین باشد، مشکل از ما مدعیان است. مرتب تکرار نکنیم که آنها بی تفاوت و ناامید و افسرده هستند و همین حکومت را قبول کرده اند. به همین آخرین جنبش جانانه ای که امروز شکل گرفته است با نام «حجاب، بی حجاب» و «نه به حجاب اجباری» نگاه کنیم که زنان و دختران شجاع، مقاوم و با ارزش ایران آن را شکل داده و هر روز بیشتر از روز پیش این حکومت را عاصی و فروپاشیده تر می کنند.

مردم ایران افسرده و ناامید و بی تفاوت نیستند. آنها با تجربه سخت و گران قیمت این چهار دهه گذشته آگاه شده اند که این بار بدون هدف مشخص، برنامه ریزی و بدون رهبری، برای خود امروز و فردا و آینده ای را نمی بینند. آنها بالاتکلیف هستند.

به خودمان بیائیم.

ایران فرزنداناش را صدا کرده است

شنبه ۸ مرداد ماه - اسد - ۱۴۰۱

۳۰ جولای ۲۰۲۲